

הנדוניה של חאג'רד

מונגוליה

תשע בנות היו לחאן, וכולן יפות, אחת יפה מהשנייה. שמונה הגדולות התחתנו לפי בחירת אבא, עם חתנים טובים, נבונים ועשירים והתשיעית, הצעירה, לא שמעה בקול אבא ובחרה לה בחור עני, לא מרשים ביותר. החאן כעס וציווה לבתו ולבעלה להתרחק מהיורטה שלו, ולהתיישב באוהל פשוט. וכך שם הם חיו.

הכל התנהל כרגיל עד שמעדר הסוסים של החאן התחילו להעלם סייחים של סוסה לבנה. סייחים לא פשוטים, חלקם זהובים, חלקם כסופים. שמונה החתנים של החאן שמרו לפי התור כדי לתפוס את הגנב, אך לא הצליחו, והסייחים המשיכו להעלם. החתן הצעיר הגיע אל החאן וביקש גם הוא לשמור על עדר הסוסים. אך החאן רק צחק ממנו.

"מה אתך! אני בעצמי שמרתי, שמונה החתנים שלי שמרו. איך תצליח אתה, בחור ללא תבונה, להשתוות לנו! לך מכאן!"

אבל הצעיר לא שמע בקולו של החאן והלך לשמור על

העדר. שמר ולא עצם עין כל הלילה. ובלילה הסוּסָה
הלבנה המליטה סייח יקר, חצי כסוף, חצי זהוב. ומיד
מהשמיים ירדה חאנגרד, ציפור עצומה, חטפה את
הסייח ועפה אתו. השומר הצעיר לא נבהל, אלא ירה חץ
אחרי הציפור, והחץ חזר אליו עם נוצה של ציפור ועם
שערות זהובות מזנבו של הסייח.
חזר הצעיר הביתה, הראה לאישתו את הנוצה והזנב,
אך לא סיפר את המעשה לאיש. והסייחים המשיכו
להעלם מהעדר, בלילה הבא ובלילות אחרי זה.
החאן קרא אליו את שמונת החתנים ואמר להם לעבור
את כל העולם, למצוא את הגנב ולהחזיר את הסייחים.
גם החתן הצעיר ביקש לצאת עם הגדולים אך החאן
שוב צחק ממנו. "איך אתה תוכל לקחת על עצמך את
המשימה!"

אך הצעיר עמד על שלו "אסע ויהי מה!"
ראה החאן שאין ברירה, אמר לתת לצעיר סוּסָה זקנה.
הצעיר אכף אותה ונסע הביתה. "ראי אשתי" אמר "על
סוּסָה כזו לא אגיע רחוק. בקושי הגעתי עליה אל האוהל
שלנו ובדרך ארוכה היא לא תחזיק מאמץ. כנראה
אצטרך לסחוב סוס טוב מהעדר של החאן. וכדי שאבא
שלך לא יכעס תראי לו את הנוצה של ציפור חאנגרד
ושערות הזנב של הסייח הזהוב. שידע כי אני לא

מתחרה עם החתנים האחרים. לא ישנתי בלילה וראיתי
הרבה."

הצעיר בחר סוס טוב מעדרו של החאן ויצא אחרי
החתנים האחרים. והאישה מילאה את בקשתו והראתה
לחאן את נוצת הציפור וזנב הסייח. השתומם החאן.
כנראה החתן הצעיר שלו נבון וזריז.

בינתיים החתנים המשיכו לרכב ולחפש. לקראת סוף
החודש כבר התעייפו, לסוסים פרסות דממו. הם
החליטו לעצור ולנוח קצת.

רק הצעיר המשיך בדרכו. רכב עד שראה יורטה לבנה
שעמדה לרגלי גבעה. נכנס ליורטה וראה שם זקנה
אחת. שאל אותה מי חי ביורטה זו. והזקנה מספרת לו
כי ביורטה חיה הציפור חאנגרד, ושהיא מתכוננת
להתחתן. ושהיא אוספת כבר את הנדוניה שלה - מאה
סייחים, מחציתם זהובים, מחציתם כסופים. רק עוד
סייח אחד חסר למאה.

"ואיך נכנסת הציפור ליורטה שלה?" שאל הבחור.
ואז סיפרה לו הזקנה שאם הציפור חאנגרד חוזרת
מרוגזת הביתה, היא נכנסת מלמעלה, דרך פתח העשן
של היורטה. ואם היא מרוצה, היא נכנסת בדלת.
שמע הצעיר מה שסיפרה לו הזקנה והתמקם לא הרחק
מהיורטה, והכין את הקשת שלו. כששמע שריקה מעל

פתח העשן של היורטה שחרר את מיתר הקשת. והחץ
עף ישר ופגע ישר בלבה של הציפור. שמח הצעיר, אסף
את כל תשעים ותשעה הסייחים ויצא בדרך חזרה.

בדרך הביתה פגש את החתנים הגדולים, ואלה כבר
עייפים מאוד מהדרך, בקושי עור על עצמותיהם נותר.
השתוממו כשראו את הצלחתו של הצעיר העני והחליטו
להשמיד אותו. הכינו בור עמוק למלכודת, כיסו בשמיכה,
וכשהוא דרך שם, נפל לבור.

הבחורים ניסו לרכז את עדר הסייחים, אבל הסייחים
התפזרו לכל הכוונים והם חזרו הביתה בידיים ריקות.

למזלו של הצעיר עברה שם בדרך נערה, שמעה
קריאות שלו והכינה סולם משערותיה הארוכות. בסולם
כזה הוא יצא מהבור, אסף את הסייחים וחזר הביתה.
החאן שמח מאוד כשראה את הסייחים שלו. עכשיו הוא
הבין שעד שלא יכיר אדם במעשיו לא יכיר אותו בכלל.
הוא רצה להכניס לכלא את כל החתנים שלו, אך הצעיר
ביקש לסלוח להם.

וכשהחאן נפטר, בעלה של הבת הצעירה נעשה חאן.
שישים שנה הוא שלט ביושר ובצדק, שישים שנה העם
חגג, אכלו, שתו ושמחו.